

Τριμ. Διοικ. Πρωτ. Θεσ/νίκης 1258/79

Πηγή: ΕΔΚΑ ΚΒ' 1980, σελ. 103

Περίληψη: Προσφυγή κατ' αποφάσεως ΤΔΕ του ΙΚΑ απορριψάσης αίτησιν συνταξιοδοτήσεως λόγω θανάτου δι' έλλειψιν χρονικών προϋποθέσεων. Απαράδεκτος ισχυρισμός ότι ο θάνατος είναι απότοκος εργατ. ατυχήματος το πρώτον εις το Δικαστήριον.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: κ. Σ. ΣΤΑΘΗΣ

Δικηγόροι: κ.κ. Δ. Ματσιώρης, Α. Γαϊταντζής

Επειδή, δια της υπό κρίσιν προσφυγής ζητείται η ακύρωσις της υπ' αριθμ. 1584/Συνεδρ. 108/18.8.78 αποφάσεως της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής το εν Θεσσαλονίκη Περιφερειακού Υποκ/τος του ΙΚΑ, δια της οποίας απερρίφθη τελικώς αίτησις περί συνταξιοδοτήσεως της προσφευγούσης λόγω θανάτου, εξ εργατικού ατυχήματος του συζύγου της.

Επειδή τοιούτον αντικείμενον έχουσα η ανωτέρω προσφυγή, ήτις ασκήθη νομοτύπως και εμπροθέσμως, είναι τύποις δεκτή.

Επειδή εν παρ. 6 του άρθρου 28 του αν.ν. 1846/1951 "περί κοινωνικών ασφαλίσεων" ως (η παράγραφος αύτη) αντικατεστάθη υπό του άρθρου 5 παρ.3 του ν.δ. 4103/60 ορίζεται ότι εν περιπτώσει θανάτου ησφαλισμένου, έχοντος πραγματοποιήσει τουλάχιστον 1500 ημέρας εργασίας, εξ ων 300 τουλάχιστον εντός των 5 ετών των αμέσως προηγουμένων εκείνου καθ' ο επήλθεν ο θάνατος ή ησφαλισμένου έχοντος πραγματοποιήσει τον υπό της παρ. 1 του αυτού, ως άνω άρθρου απαιτούμενον αριθμόν ημερών εργασίας (ήτοι 4050 ημέρας εργασίας επί αιτήσεων συνταξιοδοτήσεως υποβαλλομένων υπό του έτους 1970 και εφεξής) δικαιούνται συντάξεως, μεταξύ άλλων και η χήρα του θανόντος ησφαλισμένου.

Εξ' άλλου εν παρ.1 του αρ. 34 του ιδίου ως άνω αν. νόμου 1846/51 ορίζεται ότι δια την χορήγησιν των παροχών της ασφαλίσεως δεν απαιτείται η συμπλήρωσις των καθοριζομένων εν άρθροις 28, 31, 32 και 35 ημερών εργασίας εάν το γεγονός το θεμελιούν το εις παροχάς δικαίωμα οφείλεται εις βίαιον συμβάν, επελθόν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής,

ή εις επαγγελματικήν ασθένειαν (εργατικόν ατύχημα πρβλ. αρθρ. 8 παρ. 4 του αν. ν. 1846/51).

Επειδή εν προκειμένω, εκ των στοιχείων του φακέλλου προκύπτουν τα εξής: Η προσφεύγουσα, νόμιμος σύζυγος του κατά την 19.9.74 αποβιώσαντος, συνεπεία καρκίνου των πνευμόνων Δ.Μ. ησφαλισμένου παρά τω ΙΚΑ δια της υπ'αριθμ. πρωτ. 6803/4.11.74 αιτήσεώς της προς το εν Θεσ/νίκη Περιφερειακόν Υποκ/μα του ΙΚΑ εξήτησεν ως χήρα του ρηθέντος ησφαλισμένου, να συνταξιοδοτηθή παρά του Ιδρύματος ή αίτησις δι' αυτή απερρίφθη τελικώς δια της υπ'αριθμ. 365/Συν.24/5.2.76 αποφάσεως της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής του ρηθέντος Υποκ/τος του ΙΚΑ, επί τη αιτιολογία, ότι δεν συντρέχουν αι νόμιμαι χρονικαί προϋποθέσεις απονομής τοιαύτης διατάξεως δοθέντος ότι ο θανών σύζυγος της προσφευγούσης είχε πραγματοποιήσει μέχρι του θανάτου του 915 ημέρας εργασίας (αντί των απαιτουμένων νόμω 1500 τουλάχιστον ημερών εργασίας). Εν συνεχεία η προσφεύγουσα δια της από 25.1.77 αιτήσεώς της προς τον Υπουργόν Κοινωνικών Υπηρεσιών (υπ'αριθμ. πρωτ. 742/29.1.1977), διαβιβασθείσαν εις το εν Θεσ/νίκη Περιφερειακόν Υποκ/μα του ΙΚΑ την 16.3.1977 (υπ'αριθ. πρωτ. 19706/77) ητήσατο εκ νέου την συνταξιοδότησιν της ως χήρα του ρηθέντος ησφαλισμένου, ισχυρισθείσα προσθέτως, αφ' ενός μεν ότι ο θάνατος αυτού επήλθε συνεπεία των εξαιρετικώς δυσμενών συνθηκών της εργασίας του ως δασεργάτου εν Στανώ Χαλκιδικής και έδει όπως χαρακτηρισθή ως εργατικόν ατύχημα αφ' ετέρου δε ότι εις τον εν ασφαλίσει χρόνον αυτού έδει όπως προσμετρηθή και ο της στρατιωτικής του υπηρεσίας κατά τα έτη 1945-1946. Μετά νέαν της υποθέσεως έρευναν εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις, δι' ης απερρίφθη και αύθις η περί συνταξιοδοτήσεως της προσφευγούσης υποβληθείσα, ως άνω, νεωτέρα αίτησις ταύτης επί τη αιτιολογία ότι η νόσος (καρκίνος πνεύμονος) συνεπεία της οποίας επήλθεν ο θάνατος του ρηθέντος συζύγου της προσφευγούσης, καθ' α εκρίθη δια της υπ'αριθμ. 3182/14.7.1977 οριστικής και απροσβλήτου (ως εκ της παρόδου της νομίμου προθεσμίας) γνωματεύσεως της αρμοδίας Α/θμίου Υγειον. Επιτροπής του ΙΚΑ παρά τω Τοπικώ Υποκ/τι αυτού εν Στρατηγίω Χαλκιδικής ως και της υπ'αριθ. 80/25.8.77 αποφάσεως του Δ/ντού του τελευταίου τούτου Υποκ/τος του ΙΚΑ μη προσβληθείσης ωσαύτως δεν ηδύνατο να αποδοθή εις τας συνθήκας εργασίας ως δασεργάτου το σύνολον δε των ημερών ασφαλίσεως του κλάδου

συντάξεως του αποβιώσαντος, συμπεριλαμβανομένων και 367 ημερών στρατιωτικής υπηρεσίας αυτού, κατά τα έτη 1945-46 αναγνωρισθεισών ήδη ως εν ασφαλίσει, ανήρχετο εις 1278, ήτοι υπελείπετο και αύθις του ελαχίστου ορίου των 1500 ημερών, αίτινες απητούντο νόμω δια την απονομήν συντάξεως. Ταύτα δεχθείσα η εκδούσα την προσβαλλομένην απόφασιν Τοπική Διοικητική Επιτροπή ορθώς τον νόμον (αρθρ. 28 παρ. 6 και 34 παρ.1 του αν. ν. 1846/1951) ηρμήνευσε και εφήρμοσε απορριπτομένων των αντιθέτων ως αβασίμων.

Επειδή δια της υπό κρίσιν προσφυγής προβάλλεται αφ' ενός μεν ότι ο αποβιώσας σύζυγος της προσφευγούσης πριν ή εργασθή ως δασεργάτης απησχολήθη εις τα Μεταλλεία Κασσάνδρας της Ανωνύμου Εταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων, ένθα, συνεπεία αμμοκονιάσεως, υπέστη καρκίνον του πνεύμονος εξ ου και απεβίωσε δι' ο και έδει ο θάνατος αυτού όπως θεωρηθή ως απότοκος εργατικού ατυχήματος, αφ' ετέρου δε ότι ο αυτός θανών σύζυγος της προσφευγούσης, πέραν των αναγνωρισθεισών ως άνω, 1285 ημερών εργασίας εν ασφαλίσει εππραγματοποίησε και ετέρας 214 ημέρας εργασίας κατά τα έτη 1951-1953, αναγνωρισθείσας ως εν ασφαλίσει διανυθείσας, δι' αποφάσεως (υπ' αριθμ. 45/4.11.69) του Δ/ντού του εν Στρατωνίω τ. Υποκατ/τος του ΙΚΑ ήτις και προσάγεται εν φωτοαντιγράφω. Τα περιστατικά όμως, ταύτα, ανεξαρτήτως του βασίμου ή μη αυτών, με τεθέντα υπ' όψιν των ασφαλιστικών οργάνων του ΙΚΑ, προβάλλονται απαραδέκτως το πρώτον δια της υπό κρίσιν προσφυγής (πρβλ. ΣτΕ 1477/78 432/77, δυνάμενα, πάντως, να αποτελέσουν αντικείμενον νέαν αιτήσεως συνταξιοδοτήσεως της προσφευγούσης υποβαλλόμενης νομίμως εις τα αρμόδια όργανα του Ιδρύματος (πρβλ. ΣτΕ 4329/77 4400/77 13331/78 κ.α.).